

LBRIS

We know
books

Mircea Sântimbreanu

Recreația mare'

ROL
CRIS

Cuprins

MOTIVAREA ABSENȚEI	5
CAI ȘI BIBILICI	7
MĂRINIMIE	10
HAMURABI	12
NECUNOSCUTE	14
CARNETUL CARNETULUI	17
UNDE SE VARSĂ NILUL?	20
O LUCRARE SCRISĂ... VORBITĂ	22
JOCUL CULORILOR	24
UN ȘMECHER LA LECȚIE	26
ÎNSEMNĂRI DE LECTOR	29
OBIECT NEIDENTIFICAT	31
LA VARĂ O SĂ FIE CALD	33
ISTORIE... VECHE	36
DESEN DUPĂ NATURĂ	38
DE CE AU DISPĂRUT ZMEII?	40
N-AM CUVINTE	42
SCRISOARE PE ADRESA UNUI CHIULANGIU	45
MI S-A TERMINAT CAIETUL	48
CAVALERUL DREPTĂȚII	51
BĂIATUL CU SEMNELE	53
DUBLA CALITATE	56
UN BĂIAT CITIT	58

AUTOGOL.....	60
DĂRNICIE.....	63
CEL MAI BUN PRIETEN.....	65
SUPERLATIVUL.....	67
PROPOZIȚII SIMPLE.....	69
POST-SCRIPTUM.....	71
REVELION.....	75
A SE FERI DE UMEZEALĂ!.....	78
O POVESTE PLECTICOASĂ.....	82
POVESTE CU UN COCOȘ.....	86
UN MAMIFER NEVERTEBRAT.....	89
IMAGINAȚIE CREATOARE.....	91
CAP! SPIC!.....	94
SE CAUTĂ O GREȘALĂ!.....	97
SCRISOARE PE ADRESA UNUI ANUMIT ÎNTÂRZIAT.....	102
PORTRETUL COLEGEI DE BANCĂ.....	106
LA TELEFON.....	110
SUFLEȚELUL ÎNVAȚĂ.....	113
UN AMBIȚIOS.....	117
UN VOCABULAR LITERALMENTE BOGAT.....	121
E GREA GEOMETRIA?.....	126
DEMOSTENE.....	130
RECAPITULARE.....	133
CALENDARUL SECUNDELOR.....	135
PTTR.....	139
SCRISORI FICTIVE.....	142
DECEMBRIE.....	147
ÎNTRE PRIETENE.....	150
CEA MAI INTERESANTĂ ACȚIUNE.....	152
AMINTIRI.....	156

We know
books

UN VISĂTOR.....	159
DORMITOR ÎN DOI.....	163
32 DE PREMIANȚI.....	166
PĂSĂREȘTE.....	169
URIAȘUL.....	172
„NECUNOSCUT LA ADRESĂ“.....	178
„VOI CE AVEȚI LA ROMÂNĂ?“.....	184
UN AMĂNUNT.....	188
CARTOFII.....	190
INTERVIU ÎN OGLINDĂ.....	194
CUM SE PRINDE O MUSCĂ?.....	197
S-A PIERDUT UN ORFAN!.....	202
SPORT, ARTĂ ȘI ISTORIE.....	205
SECRETUL.....	210
A FI SAU A NU FI.....	213
O MICĂ GREȘALĂ.....	218
CAISE CU CEAPĂ.....	225
O MARE RUȘINE.....	229
UNDE ÎNCEPE ȘI UNDE SE TERMINĂ O DURERE DE CAP.....	235
POȘTAȘUL.....	238
GOARNA.....	244
CE MAI FACI, BUNICO?.....	249
O TEMĂ GREA.....	251
SCRISOARE DIN HUNEDOARA.....	256
VECINUL.....	260
ELEV.....	263

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin ROLCRIS.
Copyright © 2024, ROLCRIS.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SÂNTIMBREANU, MIRCEA
Recreația mare / Mircea Sântimbreanu. - București : Rolcris, 2024

ISBN 978-630-6538-18-8

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

Tel.: 021/2222223; 0722.214.696
www.rolcris.ro
E-mail: contact@rolcris.ro

ROLCRIS
Str. Al. Ioan Cuza, nr. 50, sector 1, București

ISBN 978-630-6538-18-8

MOTIVAREA ABSENȚEI

Era o incredibilă după-amiază de noiembrie, bântuită de funigiei și de aroma tufănelor, când cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decât s-ar cuveni, înfășurat în dulcea mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreala decât o astfel de trândavă visare... Te simți pe fundul unei bărci, târât la întâmplare, fără vâsle, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absențare, ci numai lenea cea fără sfârșit... Plus un otgon, o sfornică amărâtă ce te ține totuși priponit și care te smucește brusc, taman când lumea ți-e mai dragă. E școala, Mișule, care a început de două luni, școala spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școala care nu ține seama de funigiei, de mierea cerului, de blânda vâslire spre nicăieri... Și în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aci e știrbitura! N-ai ce face, Mișule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală, nu rămâne decât o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămâne doar zgaiba aceea neagră, de neșters: absența. Și unde e absență e sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...

Soarele scapătă o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Carevasăzică, dacă e ora 4, e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mângăioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. S-a risipit tronul împărătesc al după-amiezii. Iată catedra.

– Am fost bolnav? Copilării, motivare de brânzoi... Nu s-a simțit bine mama? „Salvarea“ care n-a nimerit blocul U28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușa care s-a blocat? Robinetul la baie ce nu putea fi închis? Alte „defecțiuni tehnice?“ Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva, să rupă inima clasei, să dea în lacrimi băieții, să hohotească de plâns fetele, apoi să se bucure toți, în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mângâie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toți. O întâmplare, așadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară, și nu un pricăjit de pretext, chitanța ridicolă și banală a chiulangiului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învârte mintea lui Mișu ca o roată de tombolă. Care e biletul câștigător? Un copilaș găsit? Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubașului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui câine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explozia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremur?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

...Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu plopi abia foșnitori de chemările tremurate ale guguștiucilor. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de înserare, își numără degetele, își smulge ciuful, mormăie și plescăie întruna ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frământă pe loc, zguduit de rateuri:

– Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare...

INVADATORII!!!

Bezmetic, un funigel îi tot atinge nările și, gădilat, cu ochii la cerul gol din care extratereștri întârzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecând prin fumul înserării, o bătrânică întoarce capul:

– Noroc, maică, noroc și minte...

CAI ȘI BIBILICI

– **T**rebuie neapărat să visez un cal! O iapă, un mânz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă noroc, de câte ori i-am visat am reușit, am dat lovitură! Dar de ce oi fi visând eu atât de greu cai? Ce naiba îmi vin așa de rar, de ce se lasă atât de greu? Visez câini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul nou încoace dac-am visat trei cai. Buni și aștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale când să mă asculte a sunat de ieșire, la istorie m-a amânat pentru data viitoare, adică pentru mâine. Așadar, mâine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frământă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemână, potrivindu-și în fel și chip perna, căutându-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

– Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mână sub pernă și alta peste plapumă, respir adânc, adânc... Casc. Oah, uite că mi-e somn, simt că adorm, curând o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uita – cum o să uit?... Hi? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu *sigur* că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez bibilici ca alaltăieri noaptea, când a doua zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenorocire curată, ptiu, ptiu, ptiu...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, așa, de la sine, e o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, așa cum adoarme fitecine, vâslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întâmpla spre te miri ce țarm al închipuirii. El, Bijulică, are un *program*, el

trebuie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor nevoie, măcar într-unul
singur, cât de mic, asta e buba... We know

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu“, căscatul îi frânge fălcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se înșurubează în hăul atotcuprinzător... Asta, nu! Fără un cal, un căluț, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înainte de a păși pragul somnului, cât încă e treaz.

– Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o herghelie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

– Bijulică, tu nu stingi lumina? E 11!

– A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. Și ce-a visat?

Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai, au învățat ei cândva așa ceva, precis... Numai că acum nu își amintește deloc, îi vin în minte niște versuri răzlețe!

„Cățeluș cu părul creț Fură rața din coteț...?“

...Pisicuță, pis, pis, pis... câmpu-i alb, oile, negre... Cățeluși, rațe, pisici, oi, bibilici...

– Sting eu? E aproape 12, spune mama.

– Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși.

Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

– Poate dacă aș cânta ceva... Este o melodie cu cai, o știam eu, ceva cu „voioși sunt zurgălăii mei“...

Începe să lălăie în fel și chip, dar nu nimerește deloc...

– Ce ți-a venit cu tranzistorul? îl ceartă mama din hol.

Stinge radioul, e ora 12.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crainicei:

La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a terminat. Vă dorim noapte bună.

– Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfârșeală în fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... Și pe deasupra apei somnului

ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adâncuri, se mai aude ceva ca o bolboroseală sfârșită:

– În basme, da, în basme e vorba de cai... tot felul de cai – care vorbesc, mănâncă jar, zboară... Un basm îmi trebuia, să mi fi-l povestit așa, pe îndelete. Știam atâtea basme cu cai... A fost odată un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un cocoș!... fiul porcului... cățelul pământului... Ba nu, doisprezece corbi... lebede... rațe sălbatice... bibilici, bibilici, bibilici...

.....
Bijulică a adormit. În coaste îl împunge cotorul cărții de istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.